

ХОР МРТВИХ ДУША

*ТИШИНО ПРЕТЕЋА,
НИ ШУШТАЊЕМ ЛИПЕ ДА СЕ ОГЛАСИШ,
НИ УЗДАХОМ ШЕВАРА ИЗ ОБЛИЖЊЕ БАРЕ,
НИТИ ЧВОРКОВИМ ЗОВОМ,
НИ ЗВОНОМ ОВНА ПРЕДВОДНИКА,
НИ ОНИМ ЦРКВЕНИМ
НИ ДРХТАВИМ ДОЗИВИМА СУСЕДА ПРЕКО ТАРАБЕ.*

*ТИШИНО ПРЕТЕЋА,
ТИШИНО САМРТНА!*

Видиш ли БОЖЕ, КАКО ЈЕ ВЕТАР СНАГУ ИЗГУБИО,
облаци се исплакали претходних дана,
а очи ближњих пресушиле.
Па ко може да оплаче
толике напаћене душе? Ко?

Када би време могло да стане
пред лепотама,
да што дуже у њима уживамо,
а да пролети попут муџиног брида
кад несрећа на сцену ступи.
Али оно тече...
Тече незауостављиво.

И док оно тако неумитно протиче,
у друговачкој црквеној порти
глас труднице Роксанде Спасојевић се проломи
њена беба, у зао час, излази у свет,
у свет у коме, журно крвник до ње стиже
и викну да сви чују:
— Ја ћу јој бити кум! Ја! Такав је ред!
Леп је дан, људи! Леп, за памћење!
Зато, нека се Лепосава зове!

(И ножем крвљу обливеним
од сечења гркљана,
пресече јој пупчаник.)

Мајци млеко од страха не надолази,
а већ се смркава.

Несуђени кум окрену се и оде,
само он зна где.

Пратио га је плач детета,
а не ропци са *Пољане*
све док мајка своју бебу
није на груди привила. Јер млеко потече.